

alle de ærede Talere i det andet Thing, der havde Ordet under 1ste Behandling af Digeloven, sloge paa, at man nærmest maatte anse Loven om Sandflugts Dæmpning som et passende Grundlag for Fordelingen af disse Bekostninger. Den høitærede Minister erklærede ogsaa den Gang, at den nævnte Lov havde staaet for hans Ranter som et Forbillede for, hvad der skulde og burde gjøres i Sagen, og jeg havde derfor ogsaa næret den Forventning, at Ministeren her vilde have fulgt Principerne i den nævnte Lov. Jeg, der ser Forholdene paa nærmere Hold, og som altsaa ser den Skade, der er forarsaget, kan ikke negte, at jeg er mest tilbøielig til at betragte den hele Sag som yderlig national. Jeg skal endnu fremhæve en Skade, som Ingen tænker paa at erstatte, og som heller ikke kan erstattes men som dog er tilstede, og som man bør stænke en alvorlig Opmærksomhed. Den bestaar i det Værditab, Eiendommene paa de vandlidte Steder have lidt. Det er en Selvsølge, at Eiendomme paa saadanne Steder maa tabe i Værdi, og i Beskjendtgjørelser om Eiendomme der ere tilfals, og som ligge i Nærheden af de vandlidte Steder, har jeg ogsaa set den Tilføjning: „Eiendommen er ikke udfat for Overjæmnelse.“ Der ligger en stor Betydning i disse Ord, nemlig den, at man, naar man veed, at Vandet er gaaet over paa et Sted og igjen kan gjøre det, er angst for at købe Eiendomme der, de vedkommende Eiendomme tabe derved i Værdi, og Cieren taber altsaa ogsaa en større eller mindre Del af sin Grundkapital, i Forhold til enten har skylder mere eller mindre i Eiendommen. Det er, som sagt, et Tab, Ingen kan tænke paa at erstatte, og for hvilket heller Ingen vil tænke paa at forlange Erstatning, men jeg tror dog, at der kunde tages et Hensyn dertil. Naar de aarlige Byrder, der paalægges den Slags Eiendomme, blive for store, er det nemlig indbyrds, at Cieren ikke under de forandrede Forhold kan optage yderligere Laan i Eiendommen for at fyldestgjøre de Fordringer, der stilles til ham, og paalægge vi nu disse Ciere en saa stor aarlig Udgift som den, Lovforslaget fordrer af ham, tror jeg, det vil blive for byrdesfuldt for dem. Ganske vist vil man gjennem Lovforslaget opnaa det nationale Maaal, at de vedkommende Egne beskyttes, men man vil maasse paa samme Tid undergrave de vedkommende Cieres Eksistens, og det vilde dog være meget beklageligt. Jeg vil imidlertid haabe, at den høitærede Minister ikke har sagt det sidste Ord i denne Sag, men at han efter de Udtalelser, der ere saaldan saavel i det andet Thing som i Folkethinget, og som alle synes at antyde Beredvillighed til at komme de Skabelidte imøde, vil være i Stand til at komme os betydelig nærmere end sket er i Lovforslaget. Jeg vilde naturligvis meget beklage, om dette ikke blev særvidt i denne Samling, men saaledes som det foreliggende Forslag nu er, synes jeg, at man, idet man beskytter Landet, under-

graver disse Statsborgeres Eksistens. Jeg kan derfor ikke anbefale det saaledes, som det er, men jeg sætter, som sagt, mine Forhaabninger til, at den ærede Minister vil kunne komme os yderligere imøde, end sket er i Lovforslaget.

Chr. Pedersen: Det ærede Medlem, som nu talte, har paavist hvilke Byrder der vilde komme til, at hvile paa vedkommende Eiendomme, naar dette Lovforslag blev vedtaget. Denne Fremstilling kan jeg ganske tiltræde, men jeg skal ved Siden deraf villig indrømme, at den ærede Minister har vist Sindbetommen og Villie til at komme de uheldig stillede Egne til Hjælp. Men det er ikke nok, at have Villie, man skal ogsaa have Evne, og jeg tror, at det er dette, som fattes. Den Ulykke, som er overgaaet disse Egne, er saa stor og gjennemgribende, at man ikke kan danne sig noget Begreb deraf uden at have været tilstede og med egne Dine set den under Begivenheden eller i den nærmeste Tid, som fulgte efter samme. I det foreliggende Forslag ere disse Egenes Beboere stillede mellem tre Alternativer. Hvis dette Forslag bliver vedtaget, have vi Valget mellem at blive paa Egnen og sulte ihjel (Ufrydelse), det er et noget stærkt Udtryk, men vi ville faae saadanne Byrder, at vi umulig kunne bære dem, men bringes til at gaa bort fra Eiendomme, som vi hidtil have beboet, og hvoraf vi have udredet Byrder og Skatter. Vi kunne forkaste dette Lovforslag, og blive paa Egnen, som den ser ud; saa ville vi blive skyllede bort af Bølgerne, naar Stormen kommer. Det tredje Alternativ er, at de Indbyggere, som bebo disse Egne, snarest mulig kunne følge de Mange, som ere vandrede hinfides Atlanterhavet. Det er ganske vist, at intet af disse Valg er lysteligt at træffe. Der har ramt Landet en national Ulykke, men det synes, som om man bestandig tror, at denne Sag nok jævner sig af sig selv. Det er kun en Overdriivelse og et Ramankrig, som Beboerne i disse Egne reise, som det blev udtalt en Gang i et Møde i Landhusholdningssekskabet; man skulde reise sig, tage fat og arbejde med Sver, saa vilde det nok gaa. Men Sagen er den, naar den Indtægtskilde, den Eiendom, man havde, er ødelagt, saa kan det ikke hjælpe Noget, hvormeget man vil arbejde sig frem. Nei, for at Eiendommen igjen kan bringes til Opførelse, for at disse Mænd igjen kunne arbejde sig op, maa de kraftig støttes og hjælpes. Nu er her gjort et Forsøg med dette Lovforslag. Jeg betragter det kun som en foreløbig Lov, indtil vi faae den store Digelov, som er undergivet en saa grundig og fortreffelig Bearbejdelse i det andet Thing; jeg holder mig overbevist om, at naar dette Thing faar gennemgaaet det nævnte Lovforslag, vil det blive ganske fortrinligt. Der fattes ikke Tid og Kræfter til at bringe det i en saadan Form, at Landet vil glæde sig ved at modtage det, naar det bliver særvidt.